

07-06-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - মৌনতাৰ আধাৰত তোমালোকে বিশ্বত এক ধৰ্ম, এক ৰাজ্যৰ স্থাপনা কৰা - এয়া হৈছে মৌনতাৰ অভিমান”

***প্ৰশ্ন:-** গোটেই দুনিয়াই নিজে নিজক অভিশপ্ত কেনেকৈ কৰে আৰু সন্তানসকলে কেনেকৈ কৰে?

***উত্তৰ:-** গোটেই দুনিয়াই ভগৱানক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ নিজেই নিজক অভিশপ্ত কৰে আৰু সন্তানসকলে বাবা-বাবা বুলি কৈ আকৌ যদি কাম অগ্নিত নিজক ভস্ম কৰে তেতিয়া অভিশপ্ত হৈ যায়। মায়াৰ থাপৰ লাগি যায়। বাবাই কয় - হে অতি মৰমৰ আত্মাসকল, এতিয়া সত্যোপদান হোৱা, ভস্মাসুৰ নহ'বা।

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে জানে যে আমি এতিয়া আত্মাৰ পৰা পোহৰলৈ গৈ আছো। চন্দ্ৰমাৰ পোহৰ এনেকুৱা যেন সূক্ষ্মবতন। সূৰ্য ওলালে তেতিয়া ই তপত হৈ যায়। চন্দ্ৰমাই শীতলতা দিয়ে। এতিয়া এই পোহৰ হৈছে এই দুচকুৰ বাবে। আত্মাৰো চকু আছে। আত্মাই বুদ্ধি ৰূপী নেত্ৰ পায়। আত্মাই জানে - এতিয়া বেহদৰ পিতাকো জানে আৰু এই দুচকুৰে ব্ৰহ্মা ৰথ য'ত শিৱবাবাই প্ৰৱেশ কৰে তাকো জানে। তোমালোক সন্তানসকলে পৰিচয় পাল। এই পৰিচয় তেতিয়া পোৱা যায় যেতিয়া সন্মুখ-মিলন হয়। নন্দীগণ, ভাগীৰথ বুলিও কোৱা হয়। নন্দীগণ হিচাপে সদায় বলধক দেখুৱা হয়। ভাগীৰথ হিচাপে আকৌ মনুষ্যক দেখুওৱা হয়। শংকৰৰ চিত্ৰ দেখুওৱায়, ভাবে যে তাৰ পৰা গংগা ওলাই আহিছে। এতিয়া এয়াতো পানীৰ গংগাৰ কথা নহয়। এয়া এতিয়া তোমালোকে জানিছা। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ সকলো শাস্ত্ৰ আদিৰ জ্ঞান আছে। সকলো বেদ, গ্ৰন্থ, উপনিষদ আদিৰ সাৰ তোমালোকে বুজোৱা। বহুত সন্তান আছে যিয়ে কেতিয়াও কোনো শাস্ত্ৰ আদি পঢ়া বা শুনা নাই। কিন্তু, সকলো বেদ শাস্ত্ৰৰ সাৰ বুজি আছে। অশিক্ষিত সকল শিক্ষিত সকলতকৈও আগবাঢ়ি যায়। অশিক্ষিতজনৰ আগত শিক্ষিতজনেও হাৰ মানিব। সাধাৰণতে অশিক্ষিতই শিক্ষিতৰ আগত মুৰ দোৱাই। ইয়াত, এয়া আচৰিত নহয়নে। একো নপঢ়াজনেও সকলো বেদ, শাস্ত্ৰ, ধৰ্ম, ভক্তি মাৰ্গৰ কৰ্ম-কাণ্ডবোৰ জানে। মনুষ্যই বানপ্ৰস্থ অৱস্থাতহে গুৰুৰ শৰণ লয়। পিছত গুৰুৱে বহি তেওঁলোকক শাস্ত্ৰ আদি শুনায়। তেওঁলোকে ভাবে এওঁৰ দ্বাৰাই পৰমাত্মাৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ ৰাস্তা পোৱা যায়। এনেকৈ ভাবে যেন কোনো পাহাৰ, যিকোনো ৰাস্তাৰে ওপৰলৈ উঠি যাব পাৰে। কিন্তু, এনেকুৱাতো নহয়। তোমালোকে যিখিনি নাজানিছিলো, সেই সকলোবোৰ এতিয়া জানিছা। কুমাৰীসকলৰ দ্বাৰাই পৰমপিতা পৰমাত্মাই ভীষ্ম পিতামহ আদিক জ্ঞান বাণ মৰোৱাইছিল। দুনিয়াই এই কথাবোৰ নাজানে। জগত অম্বা সৰস্বতী কুমাৰী হয়। ডাঙৰ ডাঙৰ পণ্ডিতসকলে সৰস্বতী উপাধি ৰাখে। প্ৰকৃততে, জ্ঞানসাগৰৰ পৰা ওলোৱা জ্ঞান-সৰস্বতী হ'ল- মম্মা। কন্যাসকলৰ যথেষ্ট শক্তি আছে কাৰণ তেওঁলোকে ওলোটা চিড়ি বগাবলগীয়া নহয়। পুৰুষৰ বিয়া কৰোৱাৰ পাছত মাঁ-পিতা সকলোৰে পৰা মোহ আতৰি স্ত্ৰীৰ প্ৰতি মোহিত হৈ যায়। পিছত সন্তান আদিৰ জন্ম হ'লে সন্তানৰ প্ৰতি মোহিত হৈ পৰে। এতিয়া তোমালোক সকলোৰে পৰা নিৰ্মোহী হোৱা। নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা। আত্মাৰ যোগ পিতাৰ সৈতে, যোগ অৰ্থাৎ স্মৃতি। তোমালোকৰ কথাই সুকীয়া, নহয় জানো। কন্যা সকলতো পৱিত্ৰ হৈছে। তেওঁলোকে তীৰ্থ যাত্ৰা আদি নকৰে, হৈছেই পৱিত্ৰ। মনুষ্যই পাপ মোচনৰ বাবে তীৰ্থলৈ যায়। ভাবে, গংগা পতিত-পাৱনী। পতিত পাৱনতো এজনেই হ'ব লাগে। গংগা পতিত পাৱনী হয় যদি তালৈ কিয় যায়? তালৈ চাবলৈ যায়। কোৱা হয়, বাণ নিক্ষেপ কৰাৰ পিছত গংগা ওলাল। গো-মুখ আদি কিবা নহয় কিবা তৈয়াৰ কৰি ৰাখে। পিতাই বুজায় -সন্তানসকল, তোমালোক আত্মা হোৱা। নিজকে আত্মা ভাবি মোক স্মৰণ কৰা। তেওঁ পিতাও হয়, সৎগুৰুও হয়। মন্দিৰত কৃষ্ণৰ চৰণ-যুগল দেখুওৱা হয়। শিৱবাবাৰতো নিজৰ ভৰি নাই কাৰণ তেওঁৰ শৰীৰেই নাই যে কোনোবা চৰণৰ ধূলি হ'ব। পিতাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোক শিৱবাবাৰ চৰণৰ ধূলি

হ'ব নালাগে। মই আহি তোমালোকক এই কলিযুগী নীতি-নিয়মৰ পৰা ৰক্ষা কৰো। মোৰতো চৰণ নাই। শিৱৰতো শৰীৰ নাই। এয়াতো ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ, সেইবাবে তোমালোকে শিৱবাবাৰ পূজা কৰিব নোৱাৰা। এই ভাগ্যশালী ৰথত শিৱবাবা আহিছে। ভক্তিমাৰ্গত শিৱোহম্ বুলি কোৱাজনক ফুল আদি উৎসৰ্গা কৰে। এয়া হ'ল সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ নীতি-নিয়ম। অৰ্থ একোকে বুজি নাপায়। কোৱা হয়, স্ত্ৰীসকলে লিংগ পূজা কৰিব নালাগে। কিন্তু, তেওঁ কোন এয়াও নুবুজে। বাস্তৱত শিৱৰতো এনেকুৱা কোনো লিংগ ৰূপ নাই। তেওঁতো তৰা সদৃশ। তেওঁৰ পূজা কিয় কৰিব নোৱাৰে। শিৱ মানেই পৰমপিতা পৰমাত্মা কল্যাণকাৰী। বাস্তৱত তেওঁৰ পূজাতো বহুত হ'ব লাগে। শিৱ কল্যাণকাৰী এজনেই। তেৱেঁই পতিতৰ পৰা পাৰন কৰে। সকলোৰে কল্যাণ কৰে। যি প্ৰথম নম্বৰত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল তেওঁলোকেই ৮৪ জন্ম লৈ পতিত হৈছে, গতিকে সকলো পতিত হৈ গ'ল। সতোপ্ৰধানৰ পৰা সকলো ৰজা তমোলৈ আহি গ'ল। সকলোৰে কল্যাণ কৰোতা এজনেই পিতা। এই সময়ত সকলো মনুষ্যই পতিত হৈ গৈছে। প্ৰথমতে আহোতেই পতিত হৈ নাযায়। প্ৰথমতেতো পৰিত্ৰ হৈ থাকে। এয়া পিতাই বহি বুজায়- মোৰ অতি মৰমৰ সন্তানসকল বা শালিগ্ৰামসকল, শুনিছানে পিতাই এই মুখৰ দ্বাৰা কি কৈ আছে? আৰু আন কোনেওতো ক'ব নোৱাৰে। কোনো সন্যাসীয়া আদিয়েও ক'ব নোৱাৰে যে আমি চিৰ পৰিত্ৰই এই দেহৰ দ্বাৰা তোমালোক আত্মাসকলক কৈ আছে। পিতাইহে ক'ব পাৰে। কোনোবাই বাবা-বাবা বুলি কৈও ভস্মাসুৰ হৈ যায়। মায়াই চৰ মাৰি দিয়ে তেতিয়া নিজকে ভস্মাসুৰ কৰি দিয়ে। কাম অগ্নি আছে নহয়। পিতাই আহি এই ভস্মাসুৰ মনোবৃত্তিৰ পৰা মুক্ত কৰে। বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল তোমালোক মোৰ সন্তান হোৱা। তোমালোকে ব্ৰহ্মাণ্ডত থকা। তাত তোমালোক অশৰীৰী হৈ থকা সেয়েহে কোনো সংকল্প বিকল্প নচলে, তাৰ পিছত অভিনয় কৰিবলৈ আহা -এয়া ড্ৰামাও বনোৱা আছে। এতিয়া তোমালোকৰ প্ৰাণৰুদ্ধ সন্মুখত আছে। এতিয়া তোমালোক হোৱা ত্ৰিকালদৰ্শী। তোমালোকৰ এই সংস্কাৰ ইয়াতেই প্ৰায় লোপ হৈ যায়। এই জ্ঞান তাত নাথাকিব। যেতিয়ালৈকে ইয়াত আছা তেতিয়ালৈকে জ্ঞান থাকিব। ধৰি লোৱা কোনোবাই ইয়াৰ পৰা সংস্কাৰ লৈ গ'ল আকৌ সেয়া পুনৰ জাগ্ৰত হ'লে তেতিয়া আকৌ তেওঁ এই শক্তিসেনাত আহি ভৰ্তি হ'ব। (সেনাৰ উদাহৰণ) তাত অলপমান ডাঙৰ হোৱাৰ পিছতে সেনাত ভৰ্তি হৈ যায়। কোনোবা ইয়ালৈ আহিবলগীয়া থাকিলে সংস্কাৰ লৈ যাব, সেই অনুসৰি ভাল ঘৰত গৈ জন্ম ল'ব, পুণৰাই এনে সংস্কাৰ থকা সৰু শিশুও ইয়ালৈ আহি যায়। আকৌ স্বৰ্গত নতুন জন্ম ল'ব, গতিকে ইয়াৰ সংস্কাৰ সমাপ্ত হৈ যাব। পুনৰ প্ৰাণৰুদ্ধ ভোগ কৰিবৰ কাৰণে ৰাজধানীৰ সংস্কাৰ জাগ্ৰত হ'ব। এই সংস্কাৰ লুপ্ত হৈ যাব। কোনো সন্তানৰ বহুত মৰম থাকে। গতিকে সেই আত্মাক দেখি আনন্দিত হৈ পৰে। কিন্তু ইন্দ্ৰিয় সৰু হোৱাৰ কাৰণে ক'ব নোৱাৰে। ডাঙৰ হোৱাৰ লগে লগে সংস্কাৰ জাগ্ৰত হৈ যাব। পিতাই কিমান কথা বুজায়।

পৰমপিতা পৰমাত্মা হয় গতিকে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি নিশ্চয় পোৱা উচিত। তেওঁ হৈছেই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। নৰকৰ ৰচয়িতা বুলি নকয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো। কল্পৰ আগতেও লৈছিলো। এইখিনি সময়তে বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ সুখৰ প্ৰাপ্তি হয়। এই কথা মাথো তোমালোকেহে ক'ব পাৰা। এয়া হৈছে একেবাৰে নতুন কথা। তোমালোকে বুজি পোৱা গীতা হৈছে মাতা-পিতা। বাকী সকলো শাস্ত্ৰ হৈছে ইয়াৰ লৰা-ছোৱালী। গীতাৰ দ্বাৰাই ৰাজযোগ বা স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্যৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্তি হয়। বাকী লৰা ছোৱালীৰ পৰা কি প্ৰাপ্তি হ'ব। তোমালোক এতিয়া পাৰচবুদ্ধিৰ হৈছা, তোমালোকৰ মহল আদিও বহুত সোনকালে তৈয়াৰ হ'ব। তোমালোকৰ হ'ল মৌনতাৰ অভিমান, তেওঁলোকৰ হল বিজ্ঞানৰ অভিমান। তোমালোকে সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ পৰা ৰাজ্য-ভাগ্য লোৱা। ভাৰতৰ তোমালোক মালিক হোৱা। এইটো সদায় বুদ্ধিত ৰাখিবা - বিশ্বৰ ৰচয়িতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাবলৈ পঢ়ায়। এক চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি দিয়ে তেন্তে কি এক চেকেণ্ডত পিতা এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰিব জানো। এক চেকেণ্ডত আত্মাই ইয়াৰ পৰা লগুন আমেৰিকা আদিলৈ গৈ জন্ম লয়। আত্মা একেবাৰে ফ্লাইং স্কাইড (উৰন্ত সেনা) হয়। হওঁতে তেনেই সূক্ষ্ম তৰা। পূৰ্ণজন্মক নিশ্চয় মানিব। তোমালোকে কিমান পূৰ্ণ জন্ম ল'লা। ৪৪ জন্মত নিশ্চয় আহিব লাগিব, যি সকল একেবাৰে শূদ্ৰ বুদ্ধিৰ হয় তেওঁলোক আহি পুণৰ স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ হয়। স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ সংগই নিশ্চয় এনেকুৱাই বনাব। এতিয়া তোমালোক মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ

হৈ গ'লা। যি পিতাৰ গুণ সেয়া তোমালোকে ধাৰণ কৰা। তোমালোকেও কোৱা - মনমনাভৱ। তেতিয়া তোমালোকৰ আত্মাও স্বচ্ছ হৈ যাব। বাকী দিব্য দৃষ্টিৰ চাবি পিতাৰ ওচৰতে থাকে। তোমালোকে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা সেই কাৰণে সন্তানসকলৰো মুকুট দেখুওৱা হয়। নহ'লে সৰু শিশুৰ মুকুট নাথাকে। সিহঁত ৰাজকুমাৰ যেনেই দেখি। মাতৃ সকলে সাক্ষাৎকাৰত দেখে - আমি গৈ মহাৰাণী হ'ম। জ্ঞানৰ দ্বাৰাও বুজিব পাৰি যে এতিয়া আমাৰ আত্মা পতিত হয়। মই কাঠমিস্ত্ৰী হওঁ, মই দুখীয়া হওঁ - এয়া আত্মাই কয়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে শিৱ বাবাৰ দ্বাৰা আমি দেৱতা হৈ আছো। আত্মাই পতিত আৰু পৱিত্ৰ হয়। এতিয়া মই আত্মা পতিত হওঁ গতিকে শৰীৰো তেনেকুৱাই পতিত। খাদ পৰি গৈছে। এনেদৰে নিজৰ লগত কথা পাতি বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি থকা উচিত। তেতিয়া অভ্যাস হৈ যাব। বিচাৰ সাগৰ মন্থন তোমালোক সন্তানসকলে কৰিব লাগে - শুদ্ধ কোনটো অশুদ্ধ কোনটো।

নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰিব লাগে। মই ব্ৰাহ্মণ হওঁ। শৰীৰৰ দ্বাৰা আত্মাক মাতে। শৰীৰক কিয় নামাতে। খুৱাইও আত্মাকেই। অচ্ছা, আত্মাই কেনেকৈ খাব? ব্ৰাহ্মণৰ শৰীৰ দ্বাৰা খাব নহয় জানো। স্ত্ৰীয়ে ভাবে পতিৰ আত্মাক মাতিছে। কৰোৱাৰ স্ত্ৰী প্ৰতি মৰম থাকিলে তেওঁৰ আত্মাক মাতে আৰু ভাবে এতিয়া এওঁক কি উপহাৰ দিওঁ। তেওঁক আকৌ আঙঠি বা কান ফুলি পিন্ধাই দিয়ে। আত্মাই হয়, শৰীৰটো আহিব নোৱাৰে। বাস্তৱত আত্মা নাহেও। এই সকলোবোৰ ড্ৰামাত লিপিবদ্ধ আছে। এইয়াও এক খেল। তেওঁলোকে ভাবে অমুক আহিল। মই তেওঁক খুৱালো। ডাঙৰ মানুহক ধুমধামেৰে খুৱায়। এইয়া নীতি-নিয়ম। বাস্তৱত ব্ৰাহ্মণসকলে কোনো চাকৰি কৰিব নালাগে। কিন্তু আজি কালি পেটৰ কাৰণে সকলো কৰে। নহ'লে ব্ৰাহ্মণসকলে নিজকে বহুত উচ্চ বুলি ভাবে। কিন্তু তেওঁলোক কোষ বংশাৱলী। তোমালোক হৈছা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ। তোমালোকৰ মহিমা বহুত। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা। আমি গোটেই সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তৰ জ্ঞানৰ কথা জানো। এজন পিতাৰ বাহিৰে আৰু আন কাকোকে জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। যাক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাই তেওঁকো তুলি ল'ব লাগিব কিয়নো এওঁ হৈছে মাতা-পিতা। এওঁৰ দ্বাৰাই পিতাই আহি তোমালোকক ৰচনা কৰে। এই কথাবোৰ অন্যসকলে কাতচিৎহে বুজি পায়। কিমান যে আচৰিত কথা! পিতাই কয় দিনে-প্ৰতিদিনে মই তোমালোকক গৃঢ় ৰহস্য শুনাও। অন্তিমলৈকে এই জ্ঞান ধাৰণ কৰিব লাগিব। অন্তিমতহে কৰ্মাতীত অৱস্থা হ'ব। ৪ জনহে সন্মান সহকাৰে পাছ কৰে। সেনাত মৃত্যু বৰণ কৰিলে পুৰা সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰে। ইয়াত সকলোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে এইয়া হৈছে কৰ্মাতীত হোৱাৰ প্ৰতিযোগিতা। কোনে ভালদৰে যোগ কৰে আৰু ৰুদ্ৰ মালাত আহে। মম্মা-বাবাতো প্ৰসিদ্ধ হয় তাৰ পিছত ক্ৰমানুসৰি। সন্মান সহকাৰে পাছ কৰাসকলে সম্পূৰ্ণ নম্বৰ পায়। তেওঁলোকে শাস্তি আদি একো নাখায়। গতিকে তেওঁলোকৰ মান বহুত। ৭ ৰত্নৰহে সদায় গায়ন হয়, ৪ ৰত্নৰ নহয়। ৪ যোৰা হয় আৰু বাকী মাজত এজন পিতা। তেওঁলোকে ইয়াৰ অৰ্থ বুজি নাপায়। যিয়ে যি ৰায় দিয়ে তাকে বনাই দিয়ে। জৈন সকলে কিমান হঠযোগ কৰে, চুলি উঘালি পেলায়। এইয়াটো হিংসা হৈ গ'ল। এই সন্যাসতো দুখ দিওতা হয়। তোমালোকেতো একোৱে কৰিব নালাগে। তোমালোকক প্ৰলোভন দি তোমালোকৰ পৰা বিকাৰৰ সন্যাস কৰায়। এই জ্ঞানো তোমালোকৰ বাহিৰে আৰু আন কাৰোৰে নাই। একেবাৰে ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ লগালা। এতিয়া আমি পুনৰ উভতি যাওঁ। যিমনে যোগত থাকিবা সিমনে পৱিত্ৰ হ'ব পাৰিবা। স্মৰণত থাকি সেৱা কৰি থকা সকলে বহুত ফল পাব। অতি মৰমৰ পিতা হয় যাৰ পৰা ২১ জন্মৰ কাৰণে সুখৰ অধিকাৰ পোৱা যায়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) কৰ্মাতীত হ'বলৈ দৌৰ লগাব লাগে। ভাল ফল প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ স্মৰণত থাকি সেৱা কৰিব লাগে।

(2) স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ সকলৰ সংগত থাকি স্বচ্ছ হ'ব লাগে। পিতাৰ গুণবোৰ স্বয়ং ধাৰণ কৰিব লাগে। নিজক কেতিয়াও অভিশপ্ত কৰিব নালাগে।

***বৰদান:-** মালিক হৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয় সমূহৰ দ্বাৰা কাম কৰাওঁতা কৰ্মযোগী, কৰ্মবন্ধন মুক্ত হোৱা।

ব্রাহ্মণ জীৱন কৰ্মবন্ধনৰ জীৱন নহয়, কৰ্মযোগী জীৱনহে। কৰ্মেন্দ্ৰিয় সমূহৰ মালিক হৈ যি বিচৰা, যেনেকৈ বিচৰা, যিমান সময় কৰ্ম কৰিব বিচৰা তেনেকৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰি যোৱা তেতিয়া ব্রাহ্মণ তথা ফৰিষ্টা হৈ যাবা। কৰ্ম বন্ধন সমাপ্ত হৈ যাব। এই দেহটো সেৱাৰ অৰ্থে পাইছো, কৰ্মবন্ধনৰ হিচাপ নিকাচৰ জীৱন সমাপ্ত হ'ল। পুৰণা শৰীৰ আৰু দেহৰ দুনিয়াৰ সম্বন্ধ সমাপ্ত হ'ল। সেয়েহে ইয়াক মৰজীৱা (জীৱিত অৱস্থাতে মৃত) জীৱন বুলি কয়।

***গ্লোগান:-** দিলাৰামৰ সংগৰ অনুভৱ কৰিব বিচাৰিলে সাক্ষীপনৰ স্থিতিত থাকা।

!!ওম শান্তি!!
